

Gouden Schoen

Nu is het zeker. Na de Gouden Schoen 2014 komt het nooit meer goed tussen de Franstaligen en de Nederlandstaligen in de sport(journalistiek). Volgens de Franstaligen had Silvio Proto de Gouden Schoen moeten winnen. Dat moet dan zijn omdat hij goed Frans spreekt, niet omdat hij de beste speler van de competitie was of is. Ook de beste doelman niet, want Mathew Ryan van Club Brugge kreeg zelfs twintig punten meer.

Soyons sérieux, Silvio Proto is geen topkeeper. Hij heeft Anderlecht kampioen gemaakt omdat hij op cruciale momenten in de weg stond van enkele ballen die rechtdoor tegen de netten wilden vliegen. In de weg staan en op geregelde tijdstippen vallen – in de weg liggen – zijn verplichte nummers voor doelmanen. Ook Stijn Stijnen kwam ermee weg en zelfs van hem hebben we ooit geloofd dat hij een goeie was. Veel is daar niet aan, tenzij je Courtois of Ryan heet, want dan heb je het in de weg staan tot een edele kunst verheven.

Volgens een Franstalige analist was er ook een Vlaamse fatwa uitgesproken tegen Standardspelers, want Paul-José Mpoku had veel te weinig punten gekregen. Dat zou weleens kunnen kloppen, maar of het een fatwa was, betwijfel ik. Eerder speelde aversie, die men met wat slechte wil racisme zou kunnen noemen. Journalisten moeten niet te veel hebben van jonge spelers met rare kapsels en kapsones en al helemaal niet als ze zich haast uitluitend via Twitter tot de goegemeente richten.

Dennis Praet of Víctor Vázquez, daar wil ik mij niet over uitspreken want ik heb geen zin om We Are Anderlecht- of We Are Bruges-jihadi's aan mijn voordeur te krijgen. U ziet, de autocensuur heeft ons allemaal in haar greep. Maar dat Dennis Praet zou hebben gewonnen door Franstalige stemmen, zoals eerst voorspeld, is niet zo zeker.

De 87 journalisten die mochten stemmen – ik ben daar niet bij – hadden 17 punten meer gegeven aan Vázquez dan aan Praet. Met de voormalige Gouden Schoenen erbij kwam Vázquez zelfs op 22 punten meer te staan. De trainers, de scheidsrechter en de bobo's kozen dan weer eerder voor Praet dan voor Vázquez. Je kan daar psychoanalyses op loslaten, ik durf het toe te schrijven aan enerzijds toeval en anderzijds een conservatieve reflex. Maar dat laatste verklaart dan weer niet dat de grootste kenners onder de stemmers – de trainers – 21 stemmen gaven aan Praet en maar 11 aan Vázquez.

Dé doorslag gaf echter de eerste ronde, waarin Praet amper elf punten kreeg maar Vázquez nog minder: nul punten. Dus is de enige conclusie na deze spannende, maar daarom niet minder vreemde uitkomst, dat de formule dringend aan revisie toe is. Een prijs uitreiken over een kalenderjaar midden in een seizoen, terwijl de kwalificatieperiode twee halve seizoenen omvat die los van elkaar staan, is een beetje bij het haar gegrepen.

Tradities zijn er om gerespecteerd te worden en de Gouden Schoen is een blijver, maar als na het seizoen de beste spelers van dat jaar meestal naar het buitenland verhuizen en niet meer in aanmerking komen voor de prijs, is dat zonde en vervalst het de uitverkiezing. De nummers twee, drie, zeven en negen van de eerste ronde – Hazard, Kouyaté, Batshuayi en Harbaoui – kregen hun ticket naar het buitenland en zo gingen 172 punten door de gootsteen.

De Profvoetballer van het Jaar, die wel na het seizoen wordt uitgereikt, is de meest eerlijke trofee omdat de stemmen vooral van de spelers komen. Maar de Gouden Schoen is de meest prestigieuze. Elk nadeel, zoals de vreemde timing, heeft ook zijn voordeel. Dat We Are Bruges twee keer nipt de duimen moest leggen voor We Are Anderlecht, reken maar dat dit in Brugge hard is aangekomen. Dat zal je terugzien in de tweestrijd straks. Het Brugse duo kolkend en kokend, ook wel bekend als Verhaeghe-Mannaert, reageerde deze week bijzonder rustig, maar dat is stilte voor de storm. De Brugse messen worden geslepen. De aanval op het Anderlecht-bastion is ingezet.

**Dat We Are
Bruges twee
keer nipt
de duimen
moest leggen
voor We Are
Anderlecht
is hard
aangekomen
in Brugge.
Dat zal je straks
terugzien in
de tweestrijd**